

1899	1907
s. 35 Bare et enkelt Blik af hende var forførende som et Kys, og naar hun kaldte paa mig, jog hendes Stemme mig som en Straale af Vin lige ind i min Sjæls Fosfor .	s. 21 Bare et enkelt Blik av hende var forførende som et Kys og naar hun kaldte paa mig jog hendes Stemme mig som en Straale af Vin lige ind i Hjærtet .
s. 54 Min Tillidsfuldhed var rugget, jeg sprang op og stormed ud af Kirkegaarden.	s. 32 Min Tilfredshed var rugget, jeg sprang op og stormed ud af Kirkegaarden.
s. 66 Pantsætte en andens Ejendom for et Maaltid Mad, æde og drikke sig selv til Doms, brændemærke sin Sjæl med den første lille Streg, sætte det første sorte Tegn i sin Hæderlighed , kalde sig Kæltring op i sit eget Ansigt og slaa Øjnene ned for sig selv – aldrig! Aldrig!	s. 39 Pantsætte en andens Ejendom for et Maaltid Mad, æde og drikke sig selv til Doms, kalde sig Kæltring op i sit eget Ansigt og slaa Øjnene ned for sig selv – aldrig! Aldrig!
s. 111 Omkring paa Gulvet smaa nedtrampede Levninger af Blikplader; men ikke en Stol at sidde paa	s. 64 Omkring paa Gulvet smaa nedtrampede Affald af Blikplader; men ikke en Stol at sidde paa
s. 111 Hurtigt tager jeg min Hat paa, samler Manuskriptet op, stikker det i Lommen og haster nedad Trappen.	s. 64 Hurtig tar jeg min Hat paa, samler Manuskriptet op og haster nedad Trappen.
s. 112 Manden sidder og borer efter Smaanyt i Provinsaviserne	s. 65 Manden sidder og borer efter Smaanyt i Udenbysaviserne .
s. 116 Saa! Der gaar jeg og underviser mig selv i Hykleri , stamper utaalmodig i Gaden	s. 67 Saa! Der gaar jeg og underviser mig selv, stamper utaalmodig i Gaden
s.131 De dumme Betæneligheder, som opstod hos mig, halve indre Raab om et vist Brandmærke, det første sorte Tegn i min Hæderlighed , hæved jeg mig uendeligt over; jeg gav det hele en god Dag.	s. 76 De dumme Betæneligheder som opstod hos mig hæved jeg mig uendelig over; jeg gav det hele en god Dag.
s. 133 Jeg havde fundet mig en liden Sten, som jeg pudsede af paa mit Frakkeærme og stak i Munden, forat have noget at gumle paa	s. 77 Jeg havde fundet mig en liden Sten som jeg pudsede af og stak i Munden for at ha noget at gumle paa
s. 134 Det var en Strejftanke, et Glimt; det faldt mig virkelig ind . «Fy!» hviskede jeg og rystede paa Hovedet. Og jeg gik videre.	s. 78 Det var en Strejftanke, et Glimt; det faldt mig virkelig ind. Fy! hviskede jeg og rystede paa Hodet. Og jeg gik videre fuld af Ironi over mig selv. Jeg vidste jo godt at det ikke nyttede at komme med Bønner i den Butik .
s. 137 jeg vilde være saa inderlig flittig	s. 79 jeg vilde være mere flittig

s. 137 Saaledes gik jeg og talte, indtil jeg næsten fik mig selv til at græde af Rørelse.	s. 79 Saaledes gik jeg og talte til jeg igen fik mig selv til at græde af Rørelse.
s. 137 jeg havde været der ofte, købt saa mange Noder i de gode Dage.	s. 79 jeg havde været der ofte, købt lidt Noter i de gode Dager.
s. 140 Jeg nænned ikke at prøve at gøre Indtryk med min Knappenaal i Frakken; jeg vendte mig bort, og mit Bryst hulked.	s. 81 Jeg vilde ikke prøve at gøre Indtryk paa hende med min Knappenaal i Frakken, men vendte mig bort.
s. 141 Jeg drog mig ud, syg af Sult og hed af Skam. Jeg havde gjort mig til Hund for det usleste Ben og ikke faaet det. Nej, nu fik der blive en Ende paa det!	s. 81 Jeg drog mig ud, syg af Sult og hed af Skam. Nej nu fik der bli en Ende paa det!
s. 163 De skal naturligvis til en anden,» sagde hun. «Nej,» svared jeg. Men jeg havde Følelsen af, at jeg stod i en ynkelig Stilling overfor denne aparte Tøs, og jeg beslutted mig til at redde Skinnet.	s. 93 De skal naturligvis til en anden, sa hun. Nej, svarte jeg. Ak jeg havde intet ordentlig Spil i mig nutildags, Piger var blevne næsten som Mænd for mig, Nøden havde tørret mig ud. Men jeg havde Følelsen af at jeg stod i en ynkelig Stilling overfor denne aparte Tøs og jeg beslutted mig til at redde Skinnet.
s. 168 disse underlige, skælvende Bogstaver, der stritted op fra Papiret som smaa haarede Dyr	s. 96 disse underlige, skælvende Bogstaver der stritted op fra Papiret som smaa bustede Figurer
s. 169 Det gjorde ikke meget ondt, Saaret var heller ikke stort; men jeg var med en Gang bragt til mig selv; jeg rysted paa Hovedet og gik hen til Vinduet, hvor jeg fandt mig en Klud, som jeg vikled om Saaret.	s. 96 Det gjorde ikke ondt, Saaret var heller ingenting; men jeg var med en Gang bragt til mig selv; jeg rysted paa Hodet og gik hen til Vinduet, hvor jeg fandt mig en Klud som jeg vikled om Saaret.
s. 171 Mit Svar forvilder ham, han løber ganske Sur i mine uventede Ord; det var første Gang, jeg havde forlangt noget andet end Brød af ham.	s. 98 Mit Svar kom ham uventet, det var første Gang jeg havde forlangt noget andet end Brød af ham.
s. 173 Jeg hørte mig selv tale, men opfatted hvert Ord, jeg sagde, som om de kom fra en anden Person; jeg talte ganske ubevidst, ufrivilligt, uden at føle det selv.	s. 99 Jeg hørte mig selv tale dette Vaas, men opfatted hvert Ord jeg sa som om de kom fra en anden Person.
s. 174 mit første store Fald....	s. 99 mit første lille, store Fald....
s. 179 vilde jeg være saa snil at følge hende et Stykke, saa.... Det var noksaa mørkt hjemover, og det	s. 103 vilde jeg være saa snil at følge hende et Stykke, saa.... Det var noksaa mørkt hjemover og det

genere hende at gaa alene opad Karl Johan, efterat det var bleven saa sent.	generte hende at gaa alene opad Karl Johan efterat det var blevet saa sent. Hjærtelig gjærne.
s. 183 Bulderet oppe i Rummet, kortsagt Vilddyrrigets Aand over Vilddyret.... Det ubevidstes Poesi	s. 105 Bulderet oppe i Rummet, kortsagt Vilddyrrigets Aand over Vilddyret....
s. 185 Uf, nej, De gør mig skamfuld....	s. 106 Uf nej, si ikke sligt....
s. 189 «Jo,» sagde hun lavt, næsten uhørligt.	s. 108 Jo, sa hun.
s. 211 en ram Lugt af Blod stod op fra Benet	s. 121 en kvalmende Lugt af gammelt Blod stod op fra Benet
s. 213 Jeg dirrer af Ophidselse og Forkommenhed, staar der paa samme Sted, endnu hviskende Eder og Skældsord frem, hikkende efter den heftige Graad, knækket og slap efter det vanvittige Vredesudbrud.	s. 122 Jeg dirrer af Ophidselse og Forkommenhed, staar der paa samme Sted, endnu hviskende Eder og Skældsord frem, hikkende efter den heftige Graat, knækket og slap efter det vanvittige Vredesudbrud. Ak det var bare Bogsprog og Litteratur som jeg prøved at faa godt til endda midt i min Elendighed.
s. 217 Ikke mer. Jeg ser meget stivt paa ham, idet jeg siger det, jeg følte, at jeg stirred frygteligt paa ham; det var, som om jeg saa paa ham med hele Kroppen, istedetfor bare med Øjnene.	s. 124 Ikke mer. Jeg ser meget stivt paa ham idet jeg sier det, jeg følte at jeg stirred frygtelig paa ham; det var som om jeg saa paa ham fra en anden Verden.
s. 220 En Stund efter maaske en meget lang Stund; thi det var allerede bleven ganske stille overalt stod jeg besynderligt nok udenfor Tomtegaden Numer 11.	s. 126 En Stund efter – maaske en meget lang Stund; ti det var allerede blevet ganske stille overalt – stod jeg besynderligt nok udenfor Tomtegaden Numer 11. Og her havde jeg snydt en Kusk som havde kørt mig engang, og her var det jeg havde gaat tværs gennem Huset uden at bli set af nogen.
s. 225 Vi stod og saa paa hinanden en liden Stund, Lyset stod midt imellem os. «Forsøg at faa fat paa mig!» sagde hun. Og under megen Latter forsøgte jeg at faa fat paa hende. Mens hun sprang omkring, løste hun Sløret op og tog Hatten af; hendes spillende Øjne hang fremdeles ved mig og vogted paa mine Bevægelser.	s. 129 Vi stod og saa paa hinanden en liden Stund, Lyset stod midt imellem os. Saa begyndte hun at løse Sløret op og ta Hatten af, imens hang hendes spillende Øjne ved mig og vogted paa mine Bevægelser saa jeg ikke skulde faa fat i hende.
s. 226 Hvilken vidunderlig Nydelse!	s. 130 Hvilken vidunderlig Nydelse at sidde i en Menneskebolig igen og høre en Klokke tikke og snakke med en ung, levende Pige istedetfor med mig selv.

s. 227 Jeg er saa aldeles forelsket i Dem, og det er saa urimeligt. Herregud, naturligvis, det nytter mig ikke det Spor.	s. 130 Jeg er aldeles forelsket i Dem og det nytter mig ikke det Spor
s. 229 Hvert af hendes Ord berused mig, traf mig i Hjærtet som Vindraaber.	s. 131 Hvert af hendes Ord berused mig, traf mig i Hjærtet som Vindraaber, skønt hun vist var en svært almindelig Kristianiapige med Jargon og smaa Kækheder og Prat.
s. 230 Jeg var næsten krænket. Var Pigen fra Forstanden! Tog hun mig for aldeles uerfaren!	s. 132 Var Pigen fra Forstanden! Tog hun mig for aldeles uerfaren!
s. 230 Galdt det bare at gaa paa, saa....	s. 132 Galdt det bare at gaa paa saa.... Som om jeg dued til nogen Verdens Ting!
s. 233 Saa, fortæl nu! «Ja, lad mig faa kysse Dem paa Brystet først, saa. «Er De gal? Saa, begynd nu!» «Nej, kære, lad mig nu faa Lov til det først!» «Hm. Nej, ikke først. Siden kanske. Jeg vil høre, hvad De er for et Menneske. Aa, jeg er sikker paa, det er forfærdeligt!» Det pinte mig ogsaa, at hun skulde tro det værste om mig, jeg var bange for at støde hende helt bort, og jeg holdt ikke ud den Mistanke, hun havde om mit Levnet. Jeg vilde rense mig i hendes Øjne, gøre mig værdig til hende, vise hende, at hun sad ved en paa det nærmeste engleren Persons Side. Herregud, jeg kunde jo tælle paa Fingrene mine Fald til Dato. Jeg fortalte, jeg fortalte alt, og jeg fortalte bare Sandhed.	s. 133-34 Saa fortæl nu! Aa hvor jeg blev træt! Hvor gerne jeg heller vilde ha siddet stille og set paa hende end skabe mig til og mase med alle disse Forsøg. Jeg dued til intet, jeg var bleven en Klud. Begynd nu! sa hun. Jeg greb Lejligheden og fortalte alt, og jeg fortalte bare Sandhed.
s. 234 Hun havde atter knappet Kjolen igen; dette ærgred mig en Smule, saared mig ligefrem.	s. 134 Hun havde atter knappet Kjolen igen og dette ærgred mig en Smule.
s. 234 Var jeg i hendes Øjne mer uværdig nu, end om jeg selv havde forskyldt, at mit Haar faldt af?	s. 134 Var jeg i hendes Øjne mindre værdig nu end om jeg selv havde forskyldt ved et vilt Liv at mit Haar faldt af?
s. 234 Det galdt bare at gaa paa! Og hvis det bare galdt at gaa paa, saa ved den levende.	s. 134 Det galdt bare at gaa paa! Og hvis det bare galdt at gaa paa saa var jeg Manden. Jeg maatte begynde Forsøgene igen.
s. 234-5 Hvad jeg vil?!» He, hun spurgte, hvad jeg vilde! Gaa paa, vilde jeg, gaa lige paa! Det var ikke bare paa Frastand, jeg havde det med at gaa paa; det var ikke min Art og Beskaftenhed af Menneske. Jeg gjorde i at være Karl for min	s. 134 Hvad jeg vil?! Nej.... nej men....? Joda, joda.... Nej, hører De! ropte hun.

<p>Hat og ikke slaes flad af en Rynke i Panden. Nej-nej, san, jeg havde endnu aldrig gaaet med uforrettet Sag fra en saadan Affære.... Og jeg gik paa. «Nej.... nej, men....?» Jo, mente jeg, det var Meningen det! «Nej, hører De!» raabte hun</p>	
<p>s. 235 Nej, jeg kunde ikke slippe.</p>	<p>s. 135 Nej jeg kunde ikke slippe, jeg tabte formeget paa det.</p>
<p>s. 237-8 Jeg stod ydmyget og forvirret og saa paa hende, uden at sige noget. Hvorfor havde hun da ikke ladet mig i Fred, naar det ikke kunde blive til noget? Hvad gik der af hende i dette Øjeblik?</p>	<p>s. 136 Jeg stod ydmyget og forvirret og saa paa hende uden at sige noget. Nej hvad jeg havde ødelagt!</p>
<p>s. 238 det rammende Ord kom ikke, jeg bar mig yderst tankeløst ad.</p>	<p>s. 136 det rammende Ord kom ikke, jeg bar mig yderst tankeløst ad. Det blev Svada og Bogsprog igen.</p>
<p>s. 243 Jeg omfavned hende voldsomt, traadte tilbage, stødte til Døren og gik baglænds ud.</p>	<p>s. 139 Jeg traadte tilbage, stødte til Døren og gik baglænds ud.</p>
<p>s. 247 Alle Lyde, Kirkeklokkernes Klang, Bjælderne fra Droschehestene, Menneskenes Stemmer, Hovslagene, altsammen lød saa sprukket og klirrende i den tykke Luft, der lagde sig iverjen for alting og dæmped alt ned</p>	<p>s. 140 Alle Lyde, Kirkeklokkernes Klang, Bjælderne fra Droschehestene, Menneskenes Stemmer, Hovslagene, altsammen lød saa dumpt og begravet i den tykke Luft.</p>
<p>s. 248 hvad jeg end tog mig til, nytted det ikke, Lykken var borte, og jeg anstrængte mig altid forgæves.</p>	<p>s. 140 Hvad jeg end tog mig til nytted det ikke, Lykken var borte.</p>
<p>s. 268 «Men, kære, jeg syntes saa tydeligt, De sagde....» «Nej, jeg sagde, at jeg havde skrevet fejl engang, et Aarstal, en Bagatel, om De vil vide det, en fejl Dato paa et Brev, et eneste Pennestrøg galt – det var hele min Brøde. Nej, Gudskelov, man kan da skælné Ret fra Uret endda! Hvordan skulde det ogsaa bære afsted med mig, hvis jeg ovenikøbet gik hen og pletted min Ære? Det er simpelthen min Æresfølelse, jeg flyder paa nu. Men den er ogsaa stærk nok, haaber jeg; den har ialfald bevaret mig til Dato.» Jeg kasted paa Hovedet, vendte mig bort fra «Jomfruen» og saa nedad Gaden</p>	<p>s. 152 Men kære, jeg syntes saa tydelig De sa.... Jeg kasted paa Hodet, vendte mig bort fra «Jomfruen» og saa nedad Gaden.</p>

s. 270 en Mand, som ikke skyed hverken Ild eller Vand, havde bedt hende lige op i hendes Ansigt om at maatte have den Civilisationens Nydelse at følge hende hjem.	s. 153 en Mand som skyed hverken Ild eller Vand, havde bedt hende lige op i hendes Ansigt om at maatte følge hende hjem.
s. 279-80 Bare ingen Narrestreger! Og jeg sad stille og forlod ikke Huset, undsaa mig ikke for at blive siddende, skammed mig ligefrem ikke herfor, skønt jeg næsten var bleven sagt op.	s. 159 Bare ingen Narrestreger! Og jeg sad stille og forlod ikke Huset skønt jeg næsten var blevet sagt op.
s. 288 Han havde den største Møje med at afholde sig fra at le højt.	s.163 Han havde den største Møje med at afholde sig fra at le højt. Han holdt sig over Næsen.
s. 294 He, det kunde man kalde at opføre sig med Ære i Livet!	s. 167 He, det kunde man kalde at opføre sig!
s. 295 Jeg hørte godt, hvad jeg selv sagde, og jeg svor bevidst Gang efter Gang paa denne Løgn, blot forat have den desperate Tilfredsstillelse, at jeg begik stiv Mened.	s. 168 Jeg hørte godt hvad jeg selv sa og jeg svor bevidst Gang efter Gang paa denne Løgn blot for at ha den morsomme Tilfredsstillelse at jeg begik en stiv Mened.
s. 307 Jeg var saa graadig, at jeg endog nær havde forgrebet mig paa den sidste Kage, som jeg lige fra Begyndelsen havde bestemt mig til at spare, gæmme til den lille nede i Vognmandsgaden, Gutten, som havde leget med Papirstrimlerne.	s. 174 Jeg var saa graadig at jeg endog nær havde forgrebet mig paa den sidste Kage som jeg lige fra Begyndelsen havde bestemt mig til at spare til den Lille nede i Vognmandsgaden, Gutten som den rødkæggede Mand havde spyttet i Hodet.
s. 309 Han talte Svensk.	s. 175 Han talte Svensk. Saa var han vel Finne, tænker jeg
s. 310 Ja, ja, vi kan forsøge det,» sagde han.	s. 176 Ja ja vi kan forsøge det, sa han og smilte lidt over mine sidste Ord.